

פרשת שבוע	כניסת שבת			יציאת שבת			גיליון מספר	מוקדש לע"נ הבה"ח דוד צברדלינג ז"ל בן שלמה זלמן ושושנה נעמי הי"ו
	ירושלים	יבנה	מצפה רמון	ירושלים	יבנה	מצפה רמון		
תרומה	17:00	17:17	17:12	18:12	18:14	18:14	88	

אורות הפרשה – הרב נאור מאיר גנון שליט"א.

רבי יהונתן אייבשיץ בילדותו היה שובב. פעם אחת חזר הביתה והתחיל לרקוד ולהשתולל משמחה בכל הבית. שאלה אותו אימו "למה אתה כל כך שמח?" והוא ענה שבתלמוד תורה הרב לימד שמשנכנס אדר מרבים בשמחה. ולכן הוא כל כך שמח ורוקד.

לאחר זמן קצר חזר אביו מהישיבה ומיד יהונתן הפסיק לרקוד. שאלה אותו אימו: "מדוע הפסקת לרקוד? תראה לאבא איך אתה רוקד ושמח."

ענה יהונתן - משנכנס אדר מרבים בשמחה, אבל משנכנס אב ממעטים בשמחה. אוהב אתכם! שבת שלום :-)

דבר בעיתו מה טוב – מאורעות התנ"ך בתאריך היומי, על פי ספרו של הבה"ח דוד צברדלינג ז"ל.

ו' אדר: יד ויאמר יהוה אל משה הן קרבו ימיך למות קרא את יהושע והתיצבו באהל מועד ואצונו וילך משה ויהושע ויתיצבו באהל מועד: טו ויבא יהוה באהל בעמוד ענן ויעמד עמוד הענן על פתח האהל: טז ויאמר יהוה אל משה הנך שכב עם אבותיך וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ אשר הוא בא שמה בקרבו ועזבני והפר את בריתי אשר כרתתי אתו: יז וחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתני פני מהם והיה לאכל ומצאוהו כעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הכעות האלה: יח ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הכעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים: יט ועתה כתבו לכם את השיכה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השיכה הזאת לעד בבני ישראל: כ כי אביאנו אל האדמה אשר נשבעתי לאבותינו וזבת חלב ודבש ואכל ושב ודשן ופנה אל אלהים אחרים ועבדום ונאצוני והפר את בריתי: כא והיה כי תמצאן אתו כעות רבות וצרות וענתה השיכה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי: כב ויכתב משה את השיכה הזאת ביום ההוא והוא וילמדה את בני ישראל: כג ויצו את יהושע בן נון ויאמר חזק ואמץ כי אתה תביא את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם ואנכי אהיה עמך: כד ויהי ככלות משה לכתב את דברי התוכה הזאת על ספר עד תמם: כה ויצו משה את הלויים נשאי ארון ברית יהוה לאמר: כו לקח את ספר התוכה הזאת ושמעתם אותו מצד ארון ברית יהוה אלהיכם והיה שם בך לעד: כז כי אנכי ידעתי את מרוב ואת ערפך הקשה הן בעודני חי עמכם היום ממרים היתם עם יהוה ואף כי אחרי מותי: כח הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה בם את השמים ואת הארץ: כט כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון וסרתם מן הדרך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הכעה באחרית הימים כי תעשו את הכע בעיני יהוה להכעיסו במעשה ידיכם: ל וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השיכה הזאת עד תמם **לב** א האזינו השמים, ואדברה; ותשמע הארץ, אמרי-פי. ב יערך פמטר לקחי, תזל כטל אמרתי, כשעירם עלי-דשא, וכרביבים עלי-עשב. ג כי שם יהוה, אקרא: הו גדל, לאלהינו. ד הצור תמים פעלו, כי כל-דרכיו משפט: אל אמונה ואין עול, צדיק וישר הוא. ה שחת לו לא, בניו מומם: דור עקש, ופתלתל. ו ה ליהוה, תגמלו-זאת-- עם נבל, ולא חכם: הלוא-הוא אביב קנך, הוא עשך ויכוננך. ז זכר ימות עולם, בינו שנות דר-דר; שאל אביב ונגדך, זקנך ויאמרו לך. ח בהנחל עליון גוים, בהפרידו בני אדם; יצב גבלת עמים, למספר בני ישראל. ט כי חלק יהוה, עמו: יעקב, חבל נחלתו. י ומצאנו בארץ מדבר, ובתהו ילל ישמן; יסבבנו, יבוננוהו-- יצרכנו, כאישון עינו. יא כנשר יעיר קנו, על-גוזליו ירחף; יפרש כנפיו יקחהו, ישאנו על-אברתו. יב יהוה, ביד ינחנו; ואין עמו, אל נכר. יג ירכבהו על-במותי (במתי) ארץ, ויאכל תנובת שדי; וינקהו דבש מסלע, וישמן מחלמיש צור. יד חמאת בקר וסלב צאן, עם-חלב כרים ואילים בני-בשן ועתודים, עם-חלב, כליות חטה; ודם-עגב, תשתה-חמר. טו וישמן ישרון ויבעט, שמת עבית כשית; ויטש אלוה עשהו, וינבל צור ישעתו. טז יקנאוהו, בזרים; בתועבת, יכעיסוהו. יז יזבחו, לשדים לא אלה-- אלהים, לא ידעום; חדשים מקרב באו, לא שערום אבותיכם. יח צור ילדך, תשי; ותשפח, אל מחללק. יט ויבא יהוה, וינאץ, מפעם בניו, ובגתיו. כ ויאמר, אסתירה פני מהם-- אראה, מה אחריתם: כי דור תהפכת המה, בנים לא-אמן בם. כא הם קנאוני בלא-אל, כעסוני בהבליהם; ואני אקניאם בלא-עם, בגוי נבל אכעיסם. כב כי-אש קדחה באפי, ותיקד עד-שאל תחתית; ותאכל ארץ ויבלה, ותלהט מוסדי הרים. כג אספה עלימו, כעות; חצי, אכלה-בם. כד מזי כעב ולחמי קשף, וקטב מרירי; וכן-בהמת, אשלח-בם, עם-חמת, זחלי עפר. כה מחוץ, תשכל-חרב, ומחדרים, אימה; גם-בחור, גם-בתולה--ויוק, עם-איש שיבה. כו אמרתי, אפאיהם; אשביטה מאנוש, זככם. כז לולי, כעס אויב אגור-- פן-ינכרו, צרימו: פן-יאמרו ידנו כמה, ולא יהוה פעל כל-זאת. כח כי-גוי אבד עצות, המה; ואין בהם, תבונה. כט לו חכמו, ישכילו זאת; ובינו, לאחריתם. ל איכה ירדף אדם, אלה, ושנים, יניסו רבבה: אם-לא כי-צוכם מכם, ויהוה הסגיקם. לא כי לא כצרכנו, צוכם; ואיבינו, פלילים. לב כי-מגפן סדם גפנם, ומשדמת עמכה: ענבמו, ענבי-רוש-- אשכלת מררת, למו. לג חמת תנינם, ינים; וראש פתנים, אכזר. לד הלא-הוא, כמס עמדי;

חתום, באופרתי. לה לי נקם ושלם, לעת תמוט בגלם: כי קרוב יום אידם, וחס עתדת למו. לו כי-ידין יהוה עמו, ועל-עבדיו יתנקם: כי יראה כי-אזלת יד, ואפס עצור ועזוב. לו ואמר, אי אליהו-- צור, חסיו בו. לח אשר חלב זבחימו יאכלו, וישתו יין נסיכם; ויקומו, ויעזרכם-- יהי עליכם, סתכה. לט ראו עתה, כי אני אני הוא, ואין אלהים, עמדי: אני אמית ואחיה, מחצתי ואני ארפא, ואין מדי, מציל. מ כי-אשא אל-שמים, ידי; ואמרתי, חי אני לא עליכם. מא אם-שנותי ברק חרבי, ותאחז במשפט ידי; אשיב נקם לצרי, ולמשנאי אשלם. מב אשפיר חצי מדם, וחרבי תאכל בשר; מדם חלל ושביה, מראש פרעות אויב. מג הרנינו גוים עמו, כי דם-עבדיו יקום; ונקם ישיב לצרי, וכפר אדמתו עמו.

מד ויבא משה, וידבר את-כל-דברי השיכה-הזאת--באזני העם: הוא, והושע בן-נון. מה ויכל משה, לדבר את-כל-הדברים האלה--אל-כל-ישכאל. מו ויאמר אלהם, שימו לבבכם, לכל-הדברים, אשר אני מעיד בכם היום: אשר תצום, את-בניכם, לשמר לעשות, את-כל-דברי התורה הזאת. מז כי לא-דבר רק הוא, מקם-- כי-הוא, חייכם; ובדבר הזה, תאריכו ימים על-האדמה, אשר אתם עברים את-היַרְדֵּן שמה, לרשתה. {פ}

(דברים לא, יד-לב, מז) (סדר עולם פרק י ועי' שו"ע יו"ד סי' ערה ס"ה לענין כתיבת השירה)

הקדמה לספר הזוהר - רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוללה"ה.

ג) אמנם עדיין נשאר לנו להבין, סוף סוף, כיון שהרצון לקבל לעצמו, הוא כל כך פגום ומקולקל, איך יצא והיה במחשבת הבריה בא"ס ב"ה, שלאחדותו אין הגה ומלה לפרשה. והענין הוא, כי באמת תכף בהמחשבה לברוא את הנשמות, היתה מחשבתו ית' גומרת הכל, כי אינו צריך לכלי מעשה כמונו, ותיכף יצאו ונתהוו, כל הנשמות וכל העולמות העתידים להבראות מלאים בכל הטוב והעונג והרוך שחשב בעדן, עם כל תכלית שלמותן הסופית, שהנשמות עתידות לקבל בגמר התיקון, דהיינו אחר שהרצון לקבל שבנשמות כבר קבל כל תיקונו בשלימות. ונתהפך להיות השפעה טהורה, בהשואת הצורה הגמורה, אל המאציל ית'. והוא מטעם כי בנצחיותו ית', העבר והעתיד וההווה משמשים כאחד, והעתיד משמש לו כהווה. ואין ענין מחוסר זמן נוהג בו ית'. (זהר משפטים אות נ"א. ז"ח ברא' אות רמג). ומטעם זה לא היה כלל ענין הרצון לקבל המקולקל, בצורה דפרודא, בא"ס ב"ה, אלא להיפך שאותה השואת הצורה, העתידה להגלות בגמר התיקון, הופיעה תיכף בנצחיותו ית'. ועל סוד הזה אמרו חז"ל (בפרקי דר"א) קודם שנברא העולם היה הוא ושמו אחד כי הצורה דפרודא שברצון לקבל לא נתגלתה כלל במציאות הנשמות שיצאו במחשבת הבריה, אלא הן היו דבוקות בו בהשואת הצורה, בסוד הוא ושמו אחד. ועי' בתע"ס ענף א'.

עץ החיים - פירוש הסולם על הזוהר, יתרו דף צ"ד ע"א.

תקעה) כיון דקבילו ישראל וכו': כיון שקבלו ישראל את התורה על הר סיני אז התבשם העולם ונתקיימו שמים וארץ. והקב"ה נודע למעלה ולמטה, ועלה בכבודו על כל. ועל יום ההוא כתוב, ה' מלך גאות לבש לבש ה' עז התאזר. ואין עז אלא תורה, שנאמר ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום.

תקעד) והלא יומא הוה וכו': ויום זהו היתה שמחה לפני הקב"ה, יותר מיום שנברא בו העולם, משום שיום שנברא העולם לא היה העולם בקיום עד שקבלו ישראל את התורה, שכתוב, אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי.

אביעה חידות מני קדם

חידון לפרשת "נב" (שמואל-א' פרקים כא-כה, א) מקבילה ל-תרומה על פי חיבורו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

ד. מי פגע בכל הכהנים

אשר אפוד בד הם נשאים

ה. מה אחימלך לשאול ענה

כאשר המלך אליו קרא

ו. מה נאמר שבן אחד לאחימלך עשה

והוא מקלט אצל דוד מצא

א. מה שם הכהן שבגב נמצא

והוא אצל דוד יצא

ב. את מי ראה דודא בא לנב

אל אחימלך בן אחיטוב

ג. לאיזו עיר דוד ברח

אחרי שאת חרב גלית לקח

שבת שלום

לתגובות, הקדשות והערות: or.david.way@gmail.com

פתרונות לגליון הקודם אחי, בבקר, גלית את אונן, דבר, הדבר, ותוסף

מוקדש להצלחת: עדי בת שושנה נעמי, נאור מאיר בן אסתר ורעייתו, אוריאל בן אלישבע חפצי ורעייתו, ניצן

בן אילנה, אריאלה אילת בת אילנה, לרפואת חיים דב בן ציפורה, גבריאל בן אלישבע חפצי.

לזרע בר קיימא: יפית חיה בת יהודית, חיים חי בן אבלין יהודית.

לקבלת העלון בדוא"ל נא לשלוח לכתובת: guy.zwerdling@gmail.com